

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

18. BŘEZNA 2012

Z obsahu:

Posvátná postní cesta

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

22. února 2012

- strana 2 -

Kristus na poušti

Luis de la Puente

- strana 4 -

Kdybych nebyl katolík

Fulton Sheen

- strana 5 -

Bez kříže?

Fulton Sheen

- strana 5 -

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička

Marino Parodi

- strana 6 -

Manželství je nerozlučné

Alain Bandelier

- strana 7 -

Se srdcem v míru

S čínským biskupem

Josephem Han

Zhi-haiem rozmlouvá

Gianni Valente

- strana 8 -

Svatý Alois Scrosoppi (2)

- strana 10 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi

Michelinimu (33)

- strana 12 -

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička (*29. května 1769 - † 9. června 1837)

Dříve než budeme o velikonoční noci obnovovat svůj křestní slib, znovu vyslechneme zprávu o tom, jak synové Izraele prošli suchou nohou rozděleným mořem. Stojí věru zato představit si živě, s jakými pocity táhly tisícové zástupy mořským dnem. Nejdříve se třásl před nepřítelem a nyní jim voda stojí bezpečně po pravicích i po levici jako

ryta potoků, které se vytrácejí.“ (srov. Job 6,15)

Ale co horšího, netýká se to jen někdejšího starozákonního Izraele, i Boží lid, který byl znovu stvořen podle Boha a pro Boha, je poznamenán sklonem ke zlému, žádostivosti, se kterou má potíže i tak velký konvertita jako svatý Pavel.

Editorial

I když právem tvrdí, že už nežije on, ale žije v něm Kristus, trpce si na tuto

lidskou slabost stěžuje. Tridentýský koncil nám podává vysvětlení, že i po křtu v člověku stále trvá žádostivost, která má počátek v hříchu a ke hříchu tihne (str. 7).

Jaké má tedy pokřtěný výhody proti tomu, kdo křest nepřijal? Má výhodu v tom, že žije novým životem, ve kterém není ponechán sám sobě. Tento nový život nemá nic společného s životem těla a životem světa. Je to opravdový život, protože trvá věčně, je to život z Ducha Svatého a Duch Svatý není macecha, nýbrž se mateřsky stará o své děti a obdařuje je svou milostí, která pro ně představuje nesmírné dary: světlo poznání i sílu k nezbytnému boji. Aby vedení Ducha Svatého mělo smysl, musíme je ovšem od něho také přijímat a podřizovat se mu tak, jak to dělal Boží Syn.

Ale to se právě nelíbí našemu Nepříteli, který se snaží vytrvale těžit z oné naší neblahé náklonnosti jako následku hříchu, na který nás nalákal hned na začátku svou první velkou lží. Jeho dotěrnou podlost nám názorně ukazuje Ježíšovo pokušení na poušti. Svůdce se tu snaží se vši svou výřečností obrátit všechnu pozornost Kristovu zpět k životu těla, světa a k pýše. Duch, který zavedl Pána na poušť, dovedl ho však i k vítězství nad svůdným a zákeřným pokušením. Pán podstoupil tento zápas se Zlým kvůli nám, abychom si byli dobře vědomi, že to, co zde zakusil i Syn člověka, je náš trvalý úděl. Nový život nám ďábel závidí, jako ho záviděl prarodičům. Chceme-li si tento největší poklad zachovat, uspějeme jen tehdy, jestliže vedeme vytrvale svůj boj „proti všemu,
Dokončení na str. 12

zed, před nimi jasný sloup a za nimi temnota. Sotva dosáhli všichni břehu, Hospodin obrátil mořské vody proti jejich pronásledovatelům a před zraky žasnoucích Izraelitů celé mocné faraonovo vojsko utonulo. Není divu, že když zažili tak velkou moc Hospodina, uvěřili jemu i jeho služebníkovi. Na tak jedinečný zážitek se vzpomíná celý život. Vyvolalo to dokonce davové nadšení a všichni se dali do zpěvu.

Tuto událost si připomínáme na Bílou sobotu právě proto, že je výmluvným obrazem našeho křtu. Naše znovuzrození je však mnohem větší div než ona velká cesta rozděleným mořem. Záleží ovšem na tom, jestli jsme si někdy onen velkolepý přechod z břehu otroctví do pravého života náležitě uvědomili, nechali se opravdu uchvátit jeho jedinečností tak, aby nám při každé vzpomínce na něj vytryskla ze srdce děkovná píseň jako Mojžíšovu lidu: „Hospodin má sílu, opěvují ho, stal se mou spásou, je to můj Bůh, kterého chválím, hrdina ve válce!“ Tak jako Pánův sloup neopustil vyvolený národ a dovedl ho až do zaslíbené vlasti, tak i nás vede Duch Svatý, který nám dal nový život proto, aby nás přivedl až k jeho plnosti, o které nemáme vůbec představu.

Bohužel z dalšího vyprávění knihy Exodus víme, že Izraelitům jejich nadšení dlouho nevydrželo. I když lid viděl další veliké zázraky a zažil Boží majestát u paty Siónu, jakmile přišly obtíže, začalo reptání, a dokonce rouhání, ba i modloslužba. Odkud se bere tato nestálost, tato tak krátká paměť? Nejen Job, i Hospodin si může stěžovat: „Moji synové jsou věrolní, nestálí jak potok, jak ko-

Posvátná postní cesta

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 22. února 2012

Drazí bratři a sestry, v této katechezi bych se chtěl zastavit krátce u svatopostní doby, která začíná liturgií Popelčiny středy. Jedná se o čtyřicetidenní cestu, která nás zavede až do velikonočního tridua, památky umučení, smrti a zmrtvýchvstání Páně, srdce tajemství naší spásy. V prvních staletích života církve byla tato doba časem těch, kteří uslyšeli a přijali Kristovo poselství a vydali se krok za krokem na cestu víry a obrácení, aby dospěli až k přijetí svátosti křtu. Jednalo se o přibližování k živému Bohu a iniciaci víry, aby jako katechumeni, tj. ti, kteří toužili stát se křesťany, byli vnitřní proměnou přivtělení ke Kristu a církvi.

Později pak byli pozváni i kajícníci a všichni věřící, aby prožívali tuto cestu duchovní obnovy, aby připodobnili svůj vlastní život životu Kristovu. Účast celého společenství na různých krocích postního programu zdůrazňuje významnou dimenzi křesťanské spirituality: vykoupení nejen některých, ale všech, aby byli schopni přijmout milost Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Proto jak ti, kteří vykročili na cestu víry jako katechumeni, aby přijali křest, jak ti, kteří se vzdálili od Boha a od společenství víry a hledali smíření, tak i ti, kteří prožívali víru v plném společenství v církvi, všichni společně věděli, že doba, která předchází Velikonoce, je dobou vnitřní proměny, pokání; dobou, která ztotožňuje náš lidský život a celé naše dějiny s procesem obrácení, vykročení na cestu k setkání s Pánem na konci časů.

Období, do kterého jsme dnes vstoupili, pojmenovala církev „Quadragesima“, výrazem, který se stal pro liturgii příznačný, dobou čtyřiceti dnů, což má jas-

nou souvislost s Písmem svatým a uvádí nás do přesných duchovních souvislostí. Čtyřicet je totiž symbolické číslo, kterým Starý i Nový zákon představují významné momenty prožitků víry Božího lidu. Je to číslo, které vyjadřuje dobu očekávání, očišťování, Pánova návratu, vědomí, že Bůh je věrný svým slibům. Toto číslo nepředstavuje přesný chronologický čas, kdy uplyne určitý počet dní. Označuje spíše trpělivost a vytrvalost, dlouhou zkoušku, období dostatečující, abychom spatřili Boží díla, dobu, v níž je třeba se rozhodnout k přijetí odpovědnosti bez dalších dotazů. Je to doba zralých rozhodnutí.

Číslo čtyřicet se objevuje nejdříve v příběhu Noeho. Tento spravedlivý člověk v důsledku potopy prožije čtyřicet dnů a čtyřicet nocí v arše spolu se svou rodinou a živočichy, které mu Hospodin přikázal vzít s sebou. A čeká dalších čtyřicet dní po potopě, než bude moci stanout na pevné půdě zadržané od zkázy. (srov. Gn 7,4.12; 8,6) Pak následuje další etapa: Mojžíš setrvává na hoře Sinaj v přítomnosti Hospodina čtyřicet dní a čtyřicet nocí, aby přijal Zákon. Stejnou dobu se postí. (srov. Ex 24,18) Čtyřicet let trvá cesta židovského lidu z Egypta do Zaslíbené země, doba příhodná, aby zakusil Boží věrnost. *Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poušti... Po těch čtyřicet let tvůj šat na tobě nezvetšel a noha ti neotekla, říká Mojžíš v Deuteronomiu na konec tohoto čtyřicetiletého putování (Dt 8,2.4). Let míru, kterým se těší Izrael pod soudci, je čtyřicet (srov. Sd 3,11.30), ale po uplynutí této doby začíná zapomínat na Boží*
Dokončení na str. 11

Farizeové, které jsi zatím potkával, nebyli schopni naslouchat Ježíšovým slovům s otevřeným srdcem. Jako by stále hledali důvod, aby je nemuseli přijmout. Ale i mezi nimi jsou takoví, kteří upřímně hledají pravdu. Nikodém je jeden z nich. Cítí potřebu odpoutat se od jejich prostředí, od jejich zarputilých předsudků, pyšné nedůtklivosti a bludných myšlenek. Rozhodl se proto, že se setká s Ježíšem bez svých druhů, mezi čtyřma očima. Vyhledává ho v tichu noci ani ne tak ze strachu, jako z prozíravosti. Takové hosty Ježíš rád přijímá. Jejich celonoční rozhovor bude velkým obohacením i pro tebe.

Nepotřebuješ se také vymanit z názorového područí svého prostředí? Aby sis s Ježíšem mohl osobně a důvěrně promluvit, musíš obětovat i něco ze svého pohodlí. Můžeš mít Pána jen pro sebe za předpokladu, že i on bude mít tebe jen pro sebe, že se odpoutáš od všeho ostatního, od prostředí, které se mu odcizilo, od všech jiných zájmů, tužeb a náklonností, od předsudků a závislostí. Rezervuj si dostatek času, soustřed se v plné usebranosti a vyhledej Pána v samotě s prosbou, aby si s tebou otevřeně pohovořil o ceně a podmínkách tvého skutečného štěstí, tvé svobody a věčné spásy.

Jestliže Pán vztahuje starozákonní příběh o Mojžíšově hadu jako podobenství na sebe, pak je to proto, že i tvůj stav připomíná svízelnou situaci, v jaké se kdysi ocitli vzpurní Izraelité na poušti. Tvá nevěrnost a nekázeň uvolnila spoustu jedovatých hadů, kteří v podobě bludných představ, nekrocených vášní, pyšného sebevědomí a stejně pyšné malomyslnosti, zoufalství a vzpoury nebezpečně útočí na život tvé duše. Jed požitků, kritické nadřazenosti, tělesnosti, závisti a marnivých a sobeckých potěšení ochromuje tvůj vnitřní život a ohrožuje tvou věčnou existenci.

V této situaci však Pán k tobě nepřichází, aby tě za to soudil, ale aby ti nabídl bezpečnou záchranu, a to nikoliv v podobě bronzového hada. Věčný Otec před tebou přibíjí a pozvedá na dřevo svého vlastního Syna, aby ses pohledem na něho dokonale uzdravil ze vši své bída. *Tak Bůh miloval svět.*

Jestliže tedy Mesiáš nepřišel soudit, myslíš, že tím pominuly všechny důvody k obavám z věčného zavržení? Byla by to víc než bláhová zaslepenost, kdybys pokládal svou spásu z Boží strany za povinnost a ze své strany za samozřejmý nárok. Nesmíš přeslechnout podmínku, s jakou Pán spojuje své spasitelné působení: spasen bude ten, *kdo uvěří*. Skutečnost je taková, že rozhodnutí o svém věčném osudu máš sám ve svých

Světlo proti tmě

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Lidé milovali více tmu než světlo.

rukou. Není zapotřebí, aby Pán ještě odsuzoval ty, kteří se odsoudili sami tím, že *neuvěřili ve jméno jednorozeného Božího Syna*. Všichni ti, kteří nepřijmou skutečnost, že jediným Spasitelem je Ježíš Kristus, a žijí v klamně jistotě, že si našli nebo vymysleli svého spasitele jinde, nebo ho vidí dokonce sami v sobě, *již jsou odsouzeni*.

Pán ti také vysvětluje, proč tomu tak je: je to příznačný postoj těch, kteří *činí něco špatného, a proto nepřicházejí ke světlu, aby jejich skutky nevyšly najevo*. Zdá-li se ti obtížné odpoutat se od učení nepravých proroků, zpytuj důkladně své svědomí, abys našel ten skutečný skrytý důvod, který ti brání přistoupit ke světlu, abys konal své skutky v Bohu. Především pros Pána o dar pokory. Pak ti nebude zatěžko přijmout, že *záchrany docházíš z Boží dobroty, není to tvá zásluha, ale Boží dar*. Odvrát se od těch, kteří mají za to, že se *mohou nějak chlubit*. Jejich postoj budou na Kalvárii prezentovat pošetilci, kteří pokřikují: „*Sestup z kříže, a uvěříme v tebe*“. Změň své evangelium, dej stranou ten kříž, najdi si jinou cestu, která by lépe odpovídala našim představám a našemu způsobu života, a my půjdeme za tebou. Copak nevidíš, že to už dnes nikoho neoslovuje? Potřebujeme jiného spasitele.“ Stále platí, že Ježíšův kříž se stává pro jedny pohoršením, pro druhé pošetilostí⁽¹⁾. Ze zbabělého strachu před křížem *milují více tmu než světlo*.

Ale aby pohled na Pána, pozdviženého od země, byl opravdu uzdravující, nestačí pohled jakýkoliv. Mnoho párů očí se k němu na Kalvárii otočí: jedni, aby se popásli na jeho mukách, druzí, aby se mu vysmívali v jeho dobrovolné bezmocnosti, jiní, aby jím pohrdali v jeho nejhlubším ponížení, a jiní, aby ukojili svou zvědavost. Pohled, který vrací zdraví, svobodu a spásu, musí být pokorným a věřícím pohledem Dismase, který i ve zmučeném, sobě naroveň postaveném, potupeném a umírajícím odsouzení vidí Božího Syna, který ho může pozvat do svého království. Takový pohled víry umožňuje Ježíši, aby uskutečnil zázrak své milosti a svého milosrdenství: tento zločinec zemře, aby se *znovu narodil*. Tak se na něm naplní důvod, pro který *nekonečně milosrdný Bůh*

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Kron 36,14–16.19–23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvrnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zrušení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. čtení – Ef 2,4–10

Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni.

Dokončení na str. 10

poslal svého Syna na svět: nikoliv, aby ho soudil, ale aby byl skrze něho spasen. Aby i tebe mohl vzkřísit spolu se svým Synem, musíš s ním *být spojen*.

Chceš-li být uzdraven, dívej se na Ukřižovaného nejen očima, ale i srdcem naplněným pokorou a vírou. Co se sluší, abys udělal ty, jestliže Boží Syn *se ponižil a byl poslušný až k smrti*?⁽²⁾

Ježíši, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 1,18–25; ⁽²⁾ Flp 2,8; ⁽³⁾ Lk 23,42

Jak odlišný je tvůj způsob života od života Bohočlověka Ježíše Krista!

Jak nekonečné poklady ztrácíš tím, že tak málo usiluješ o zachování účinků milosti! Hledáš si diváky pro to málo dobra, které konáš, a tím je ztrácíš. Touha po lidských počtech je hnací silou mnohého tvého jednání. Jsi pilný dělat to, co vytváří o tobě zdání před druhými, ale velmi zanedbáváš cvičení v ctnostech, které mají za svědka jen Boha, neplodně se vyčerpáváš ve službě světu, který ti tak málo slibuje a ani to málo ti nakonec nedá.

Jaké je to bláznovství, můj Bože, chtít se líbit někomu jinému než tobě! Jak velice jsme trestáni za samolibost opojením, při němž se kalí náš zrak, a skrze prázdnotu, kterou zanechává v našem srdci! Jen ten, kdo hledá tebe, Pane, najde čisté osvětlení, pravé uspokojení a trvalou odměnu, protože najde tebe samého, který jsi zdrojem všech milostí. Jak dobré je náležet jen tobě! Jak šťastný je ten, kdo skládá naději jen v tebe a jen tebe má jako svědka a odplatitele svého jednání! Už mnoho let jsem o této pravdě přesvědčen, a jak málo užítu jsem z toho načerpal! Postarej se, Bože, abys zničil všechny klam mé duše a uzdravil mé srdce od samolibosti!

Poušť jako střed

Nikoliv do Jeruzaléma, ani na jiná významná místa, ale na poušť odchází náš Pán vedený Duchem, než zahájí své velké dílo obrácení duší a hlásání evangelia. Tak se také mají připravovat pracovníci evangelia na vykonávání svého důležitého úřadu. Nikdy nebudou tento úřad vykonávat s úspěchem a bez nebezpečí, když se na něj nebudou připravovat o samotě a v důvěrném styku s Bohem čerpat milosti, které potřebují. Jen v samotě promlouvá Duch k srdcím, protože jenom zde je slyšet jeho hlas. Ani v hluku velkého světa, ani v ruchu podnikání, ani v rozptýlení ducha

Kristus na poušti

se nenaučíme pravému umění. Člověk je vnímavý jen natolik, nakolik se vzdálí od ruchu světa, uzavře brány svých smyslů před vnějšími objekty, které ruší klid duše, nakolik se uzavře do svého nitra, aby mohl vnímat hlas Ducha Svatého. V této klidné poušti osvěcuješ, ó božské Slunce spravedlnosti, duši svými paprsky, pronikáš se svým světlem a zapaluješ svůj plamen. Zde ji očišťuješ od všech skvrn, od všeho, co je pozemské, a když ji učiníš podobnou andělům, propůjčíš jí milost, aby mohla i druhé očišťovat a osvěcovat.

Modlitba a půst

Ježíšovým zaměstnáním na poušti byla modlitba a půst. Modlitba a půst jsou dva póly, kolem nichž se musí otáčet celý duchovní život. Tyto dvě ctnosti praktikoval Ježíš vynikajícím způsobem. Nic ho nerušilo v jeho vysokém a hlubokém rozjímání. Tak jako se nacházel se svou láskou mezi zvířaty, tak byl jeho duch stále v nebi s anděly a jeho modlitba spojená s postem byla jako myrha a kadidlový dým, které se ve směsi líbezné vůně ustavičně vznášejí z pouště k jeho nebeskému Otci. Jeho půst byl velice přísný – trval čtyřicet dní – a celou tu dobu přijímal jen nebeský pokrm.

Zamilujme si po vzoru našeho božského Mistra tato svatá cvičení, bez kterých nikdy nejsme duchovně schopni udělat pro Boha něco velikého. Povězme s nevěstou Velepísně své duši: „Vydám se k myrhové hoře, k pahorku kadidlovému“ (Pis 4,6), abych se tak učil lásce k modlitbě a k pokání, abych se stal příjemným tvým očím a užitečným pro tvou slávu.

Poučen tvým příkladem a posílněn tvou milostí, můj Ježíši, nebudu tato dvě cvičení od sebe nikdy vzdalovat, nýbrž chci se v nich ustavičně cvičit po dobu svého života. A jestliže je toto cvičení pro naši přirozenost obtížné, budu to rád snášet, abych tě napodobil, abych se ti líbil a oslavil tě. Ano, jsem přesvědčen, že podle tvého příslibu nic nebude pro mne obtížné a že síla, kterou v době této modlitby vliješ do mé duše, tak ulehčí těžká cvičení pokání, že jejich hořkost ani nepocítím.

Ježíš je na poušti pokoušen

Náš Pán chtěl být pokoušen, a to na poušti a v době, kdy se zcela oddal modlitbě a pokání. Chtěl být pokoušen, aby se nám stal podobným, když vzal na sebe všechny naše slabosti s výjimkou hříchu. Chtěl tak mít s námi větší

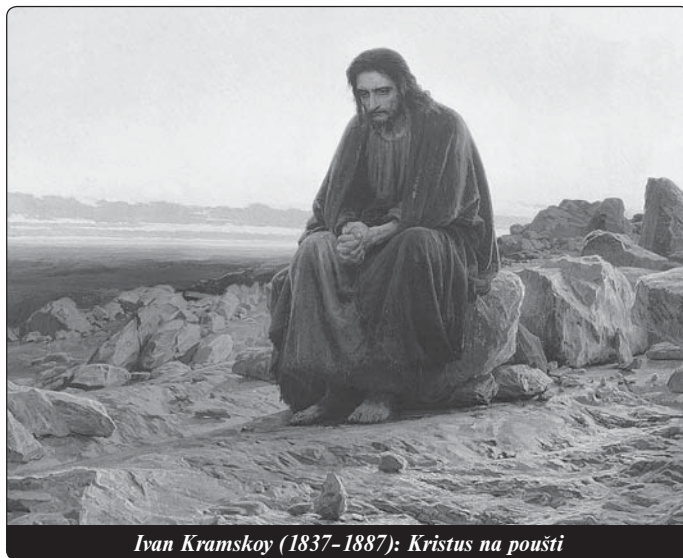
Ďábel pokouší Ježíše, miniatura z roku 1413

soucit a naučit nás, jak si máme počínat v boji se zlem, jak říká svatý Pavel (Žid 4,15). Duch ho zavedl na poušť, aby zde byl pokoušen. Nemusíme se pokoušení bát, když ho Duch Svatý na nás dopustí, protože je nám také nápomocen, ale nemůžeme očekávat jeho pomoc, pokud se pokoušení vystavujeme sami.

Když jsme zbaveni pomoci Ducha Svatého, ve kterou můžeme vždy doufat, je to pro zlého nepřítele snadné, odzbrojeného člověka přemoci. Těžší to má u svatých duší, které se v samotě věnují cvičení modlitby a pokání. Žárlivě nasazuje všechny síly, aby jim ústraní zprotivil a vyrazil jim z ruky zbraně pokání. Musíme však rozjímat o příkladu Božího Syna a následovat ho, abychom zničili moc nepřítele a aby rostly naše zásluhy a ctnosti.

Pojďme v duchu na poušť, kde Vykupitel vyučuje začátečníky i pokročilé ve své škole. Aby povzbudil ty první, sám se podrobil zkouškám, o kterých mudrc praví: „Přicházíš-li sloužit Hospodinu, připrav svou duši na pokušení.“ (Sir 2,1) A přemáhá zlého nepřítele, aby měli co do činění jen s poraženým nepřítelem. Ale dává pokoušet zlým duchem i ty druhé, aby si nemysleli, že jsou zbaveni pokušení, a neupouštěli od cvičení v dokonalosti. Proto strávil Ježíš 40 dní v modlitbě a v postu. Půst a modlitba jsou často jediné prostředky, jak vyhnat některý druh ďáblů. (Mt 17,20)

Jak šťastní jsou tvoji služebníci, můj Spasiteli, že je svou

Ivan Kramskoy (1837-1887): Kristus na poušti

naukou a příkladem uvádíš do všech cvičení svatého života! Jaká přednost je to pro ně, že se smějí dívat jen na tebe, aby byli dokonale vzděláni v křesťanském umění boje. Jaká je to útěcha, že smí bojovat jen s tím nepřitelem, kterého jsi už přemohl! Musel bych být velice líný a velmi nevěrný tvým milostem, s nimiž přicházíš na pomoc mé slabosti, kdybych se nechal od něho porazit.

Odpor jako zbraň

Zlý nepřítel je lstivý a svéhlavý pokušitel, který nás nikdy nepřestává pokoušet a využívá k tomu každou příležitost, naše potřeby a sklony a napadá nás i při našem nejlepším jednání, aby nás svedl ke zlému a hlavně k pýše. Totéž zkoušel s Božím Synem. Podnikl několik útoků a nedal se odradit jeho vítězstvími. Ta ho podnítila k ještě větší odvaze a novým bojům. Využil příležitosti, že náš Pán se postil, aby ho pokoušel k nestřídmosti. Ježíšova samota, do které se uchýlil před zástupy, mu posloužila k tomu, že zavedl Pána na chrámovou zeď, aby zde z pýchy uskutečnil nápadný zázrak před zraky lidí. A konečně vytrvalá modlitba, kterou chtěl Pán oslavit svého Otce, mu byla příležitostí ponoukat k modloslužbě, když mu sliboval všechna království světa, jestliže si před ním klekne a vzdá mu nejvyšší poctu, jaká patří jen Bohu. To je lest domyšlivého Satana; ale Spasitel nás učí způsobu, jak můžeme Satana přemoci a triumfovat nad ním.

První pokušení zahání Kristus poukazem, že Boží slovo je nebeský pokrm. Sytí duši a zajišťuje chléb proti tělesnému hladu tomu, kdo pokorně důvěruje Pánu. Druhé pokušení odmítá Pán rozhodně odpovědí, že nelze konat zázrak bez potřeby, jen pro slávu. Při třetím pokušení se ozbrojil svatou horlivostí

proti nestoudnosti zlého nepřitele a zahnal ho slovy: „Odejdi, Satane, neboť je psáno: »Jen Bohu se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.«“ (Mt 4,10)

Má duše, odporuješ nepříteli stejným způsobem? Sahaš ke stejným zbraním, aby ses ubránila? Boží slovo, důvěra v Boha, odevzdanost do jeho Prozřetelnosti, ale především pokora je neproniknutelný štít proti Satanovým šípům.

Pokorný Ježíši, vtiskni do mého srdce tuto svatou ctnost, jejíž cvičení tě učinilo tak silným. S ní mohu mít jistotu, že budu pro ďábla nedostupný a v případě pokušení zvítězím. Budu tě za to chválit a velebit navěky.

Sladké plody vítězství

Když Boží Syn překonal všechna pokušení, stáhl se pokušitel zahanben zpět a opustil vítězného Spasitele. Jeho Otec mu poslal anděly, aby mu blahopřáli k vítězství a sloužili mu. Tito nebeští duchové se velmi radují ze svého úkolu.

Andělé nás přijímají do své společnosti, když jsme porazili ďábla. Pán je věrný Bůh a štědrý, možno říci až netrpělivý se svou odplatou, když bojujeme za jeho věc a slávu. Nečeká se svou odměnou až na poslední soud. Sotva jsme dobojovali, korunuje nás, těší nás a dává nám užívat sladkých plodů vítězství. Užijeme těchto plodů tak, abychom nikdy neskládali své zbraně. Máme nepřitele, který se vzdaluje jen proto, aby se zase vrátil. I od Pána se stáhl „do určité doby“, říká evangelista (Lk 4,13). Musíme se z toho poučit a být stále bdělí. A protože ďábel mezitím jen chystá nové zbraně, aby nás zničil, musíme být stále vyzbrojeni mečem Ducha, který je Boží slovo. Sám Pán ukázal jeho moc, sílu a jeho účinnost.

*Ewig 3+4/97
Překlad -ls-*

Kdybych nebyl katolík

Kdybych nebyl katolík a chtěl bych najít tu pravou církev, pak bych šel hledat tu, která dnes nechce souhlasit se světem. I opačně bych si postavil otázku: se kterou církví je dnes svět nejvíce nespokojen. Jestliže dnes Kristus je skutečně v církvi, musí být v této instituci vždy nenáviděn, tak jak byl nenáviděn, když žil na zemi. Když chceš dnes najít Krista, hledej církev, která není vůbec zajedno se světem. Hledej církev, na kterou si děti tohoto světa stěžují, že není na výši doby. Protože právě tak obviňovali Izraelité našeho Pána, že je nevědomý a že není vzdělaný. Hledej církev, které se lidé vysmívají, že je ze sociálního pohledu méněcenná. Protože přesně tak se vysmívali našemu Pánu, že je z Nazareta. Hledej církev, které lidé předhazují, že je s ní ďábel. Přesně tak obviňovali našeho Pána, že je posedlý Belzebubem, nejvyšším ďáblem. Hledej církev, kterou by chtěli fanatici Božím jménem zrušit. Protože stejným způsobem přiblížili Pána na kříž a domnívali se, že tím slouží Bohu. Hledej církev, kterou svět od základu odmítá, protože tvrdí, že je neomylná. Stejně tak odmítl Pilát Krista, protože o sobě řekl, že je Pravda, a stejně tak odmítají zlí lidé přijmout našeho Pána.

Fulton Sheen, Rom Kurier 1/2008

Bez kříže?

Protože západní křesťanství přijalo Krista bez kříže, křesťanství se tomu dobitivě přizpůsobilo. Není žádoucí, aby Kristovy probodené ruce hlásaly oběť, proto jsou žádoucí liliové bílé ruce učitele. ...Naše západní křesťanství chce poklidnou modlitbu bez kříže, uspávací prostředek, žádnou výzvu, křesťanství bez slz. Proto také nevyvolává žádné protiventství. Medúze nebo prachové přikrývce není možno nabídnout něco nepřívětivého. Křesťanství se tak zředilo, jako by sestávalo z kousku přítele, kousku psychologie a dobrého kamarádství osoleného Kiwanisem.⁽¹⁾ Kristus bez kříže je křesťanství bez oběti, bez sebekázně, je to romantika, sentimentalita, hrst moralistických banálností s ufnukaným odporem proti zlu, ale naprosto beze vší výzbroje, která dokáže vzít do rukou dűtky a vyhnat prodavače z chrámu. Není divu, že západní svět si falešně srdečného Krista srovnává s Buddhou. Buddha také nemá kříž.

Fulton Sheen: Rozhodnutí pro Boha

⁽¹⁾ Kiwanis – něco jako Lion Club nebo Rotary Club

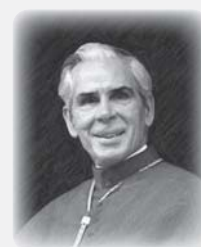
Arcibiskup Fulton Sheen

(8. 5. 1895 – 9. 12. 1979)

Když mu bylo osm let, vypadla mu při ministrování z ruky konvička s vínem a rozbila se o podlahu katedrály. Čekal, že dostane v sakristii pořádně vynadáno, ale biskup John Spalding místo řeči o konvičce a nešikovnosti položil chlapci otázku: „Chlapče, víš, na jakou školu půjdeš, až budeš velký?“ Hoch jmenoval jednu katolickou školu ve městě. Ale biskup zdůraznil: „Říkal jsem to, že budeš velký!“ A dodal: „Řekni mamince, že jednoho dne budeš studovat v Lovani a pak se staneš biskupem jako já...“

Televizní přednášky biskupa Fultona v 50. a 60. letech sledovaly miliony Američanů.

Více o osobnosti arcibiskupa Fultona Sheena naleznete v Světle č. 10/2006 na stránkách 4 až 6.

Luis de la Puente (1554–1624) byl španělský jezuita, novicmistr a spirituál, jeden z nejvýznamnějších asketicko-mystických spisovatelů své doby.

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička

V církevních dějinách se jako mystičky projevíly ženy různého stavu. Nebyly to jen řeholnice a osoby zasvěcené Bohu, ale i prosté ženy a matky. Jednou z nich je i Italka Anna Maria Taigi, která patří k těm největším. Žila na přelomu 18. a 19. století a byla prohlášena za blahoslavenou v roce 1920.

Z domu Gianetti, po manželovi Taigi

Anna Maria Gianetti se narodila 1769 v Sieně, rodišti veliké učitelky církve svaté, Kateřiny Sienské, které se nachází v samém srdci Itálie. Byla jediným dítětem ve zchudlé kupecké rodině.

Při hledání prostředků k obživě se rodina přestěhovala do Říma, který navštívila již dříve u příležitosti jubilejního roku 1775. Gianettiovi byli hluboce věřící katolíci a jejich dcera vyrůstala pod jejich vedením v pracovitou a zbožnou dívku. Protože ani v Římě se otců nezdánilo zlepšit hospodářskou situaci rodiny, neboť i v hlavním městě panovala hospodářská krize, rozhodli se rodiče, že svou třináctiletou dceru svěří jedné bohaté aristokratce, Marii Serra Marini. Svým milým chováním a schopnostmi si Anna Maria rychle získala přízeň této rodiny a zůstala v ní až do svého sňatku v roce 1790, když už dosáhla věku dvaceti let.

Jejímu mužem se stal o osm let starší Dominik Taigi. Byl to muž vysoké a silné postavy, žovíalní a sympatický, ale poněkud tvrdohlavý a vznětlivý. Byl úplným opakem citlivé a křehké manželky Anny. Byl to dobrý katolík, pracovitý muž. Negativní vlastnosti jeho povahy a náladovosti vyrovnávala Anna Maria svou mírností a vlídností.

Dominikův chleboďárce kníže Chigi si svého zaměstnance velmi vážil a daroval jeho rodině nevelký byt. Tam se narodily jejich děti a tam začaly zázrač-

né rozhovory mezi Annou Marií a Bohem.

Společný život mladých manželů byl zpočátku šťastný a bezstarostný. Anna Maria věnovala všechnen čas a péči domácnosti a manželovi. Byla hluboce věřící, ale milovala také pěkné šaty, dovolené zábavy jako hudbu, divadlo a promenády.

Rozhodný Boží příkaz

Brzy však začaly v jejím životě velké změny. Když navštívila v lednu 1791 v doprovodu manžela baziliku svatého Petra, potkala tam neznámého kněze. Když se jejich pohledy setkaly, pocítila náhle touhu změnit svůj život a zasvětit se zcela Bohu. Současně však tento kněz uslyšel ve svém srdci hlas: „Všimni si této mladé ženy. Jednoho dne tě osloví a ty ji pak povedeš až k obrácení, protože jsem si ji vbral, aby se stala světicí.“

Byl to P. Angelo Verardi, jeden z kaplanů ve farnosti svatého Marcela, kde se konala svatba Anny a Dominika. Měl mezi lidmi pověst kněze „žijícího ve svatosti“. Po onom setkání se u Anny touha po novém životě stále prohlubovala. Když ani po několika měsících nenacházela vnitřní klid, rozhodla se, že přistoupí k životní svaté zpovědi. Šla do kostela svatého Marcela a potkala tam otce Angela. „Konečně jsi tady!“ řekl jí kaplan.

Byl to počátek jejich duchovního přátelství. Anna se s ním vídala často a otevírala mu své srdce. Díky jeho pomoci začala lépe rozumět tomu, jaké má mít poslání a místo v Božím plánu. Její obrácení bylo okamžité

Blahoslavená Anna Maria Taigi

a radikální. Odložila drahé šaty a šperky, divadelní představení i zábavy. Oblékala se skromně a odloučila se od velkého světa. Její jedinou touhou bylo každodenní svaté přijímání, četba evangelia a modlitba. Tak začal její neobvyklý mystický život a rozhovory s Ježíšem, které trvaly až do její smrti.

Povolal jsem si tě k tomu, abys obracela a těšila duše, řekl jí Ježíš.

Anna prosila Dominika, aby směla změnit způsob života. Protože jejich manželský i rodinný život probíhal jako dříve, nikdy jí nepřekážel v jejím duchovním rozvoji. Tento manželův postoj byl pro ni znamením, že se jedná o Boží působení. Nikdy nepřestala plnit povinnosti manželky a matky početné rodiny a spojovala je s úkolem posvěcování těch nejbližších i dalších lidí. Později bude označena za „přitažlivý příklad uprostřed současných světců“.

Dar slunce

Její život podobně jako život jiných světců a mystiků představoval současně s nesením kříže i zdroj nejvyšších radostí. To, čím se však od největších mystiků lišila, byl „dar slunce“.

Jednoho večera počátkem roku 1791, na počátku svých mystických zážitků, byla ve svém pokoji usebraná v modlitbě. Náhle spatřila před sebou veliký jas jako slunce pokryté jen lehkými obláčky. V první chvíli se domnívala, že je to ďábelské šále-

ni. Změnila své místo, protřela si zrak, ale „slunce“ setrvalo na stejném místě jako předtím, takže si v průběhu dalších dní zvykla na jeho přítomnost.

Tajemné slunce vzdálené od ní asi „dvanáct stop“ a jakoby zavěšené nad její hlavou ve výšce asi tři stop ji mělo nadále provázet ve dne v noci až do konce jejího života. Více než čtyřicet sedm let byl pro ni zářící kotouč nadpřirozeným pramenem poznání o budoucnosti, přítomnosti i minulosti. Jak plynula léta, zářil stále jasněji, až dosáhl svitu „sedmi sluncí spojených za sebou“.

Pán jí řekl: *Ukazuji ti zrcadlo, díky kterému porozumíš, co je dobré a co je zlé.*

Anna dodává, že uprostřed „slunce“ bylo vidět sedící postavu nekonečné důstojnosti a majestátu. Její hlava byla obrácena k nebi, jakoby znehybněná v extázi, a z čela jí stoupaly vzhůru dva paprsky. Pravděpodobně šlo o perzonifikaci moudrosti.

Na světlém disku byla patrná také trnová koruna a kříž jako symboly Krista. Samo slunce je symbolem božství Nejsvětější Trojice. Anna Marie popisuje: „V tomto slunci se objevovaly obrazy jako v »laterně magica«.“ Přijala toto nadpřirozené znamení s velkou pokorou a posluhovala si jím k dobru bližních. Spatřovala v terči tohoto slunce takřka půl století rovněž průběh evropských sociálních a politických událostí, zvláště pokud se týkaly dějin církve.

Kardinál Pedicini prohlásil: „Není pochybností o tom, že to byl zvláštní způsob zjevení Boha. Díky tomuto dosud zcela neznámému daru čerpala služebnice Boží z božské vševedoucnosti v té míře, v jaké ji její duše mohla pojmout. Byl to dar nebes, jakému se těší pouze blahoslavení, a oblažuje je, kdekoliv přebývají. Je jisté, že Bůh si u ní učinil svůj příbytek a zjevoval jí svá největší tajemství.“

(Pokračování)
Překlad -lš-

Manželství je nerozlučné

Církev je kritizována za to, že trvá na svém modelu nerozlučnosti manželství. To se už dnes nepokládá za realistické, říkají kritici. Svět se změnil, lidé žijí dále, všechno podléhá změnám...

V této otázce se nejedná o model církve. Vůbec ne. Zde církev nepotřebuje hájit nějakou svou ideu. Není to církev, kdo jednoho dne nařídil, že manželství je nerozlučné. Církev jen předala dále to, co přijala jako uložené od Ježíše Krista. Evangelium má v této věci zcela jasno: *Co Bůh spojil, to člověk nemůže rozloučit.*

Jakmile to Ježíš vyslovil, ihned narazila tato slova na odpor. První reagovali apoštolové: Když je tomu tak, tak je lepší se neženit! A Ježíš přitom dobře věděl, co v člověku vězí. Ale jeho smysl pro realitu se liší od našeho: *Jen pro tvrdost vašeho srdce dovolil vám Mojžíš propustit ženu.* (Mt 19,1-10)

Nerozlučnost manželství není svévolný zákon, který nám někdo vnucuje zvenčí. Odpovídá naopak nejnvtírnější touze člověka. Uzavřít vážně manželství znamená bezpodmínečnou odevzdanost, bezvýhradné přijetí, svazek bez omezení. Ti, kdo se milují, jsou nerozdělitelní.

Když však je jejich láska jen z vášně nebo z pudu, nemůže vydržet. Taková hořící sláma rychle shoří. Kde však muž a žena uzavrou opravdový manželský svazek, jejich rozdělení by jim zlomilo srdce. To má svůj odraz i v běžné mluvě, když jeden partner o druhém hovoří jako o „své lepší polovičce“.

POTRAT

PRO NEVYHOVUJÍCÍ POHLAVÍ

Ve Velké Británii vyšetřuje ministerstvo zdravotnictví případy potratů prováděných z důvodu, že pohlaví dítěte rodičům nevyhovuje. Ačkoliv je praxe potratů v Británii velmi liberální, selekce podle pohlaví je zakázána. Tyto případy byly odhaleny pomocí skryté kamery.

SPOR O FOTODOKUMENTACI

V Mnichově došlo ke sporu, zda se mají šířit na facebooku fotografie, které dokumentují hrůzu potratů. Někteří křesťané to odmítají, ale jiní zdůrazňují, že je třeba demonstrovat realitu těchto nelidských zákroků, aby se tak lidem otevřely oči pro skutečnost, která se denně více než stokrát v nemocnicích praktikuje.

Kath-net

Ostatně lásku, která trvá celý život, nevynalezl Ježíš. Vyskytovala se již ve starověku mezi nejušlechtlejšími pohany. Pověsti o Filemonovi a Baucidě, Orfeovi a Eurydice to dodnes potvrzují.

I dnes se setkáme též mimo církev s manželstvími, která to pokládají za samozřejmé. Na otázku, co pokládají lidé ve svém životě za nejdůležitější, obdržíme odpovědi: „Rodinu!“, se vším, co obsahuje, jako stabilitu, teplo a štěstí. A přitom nikdy nebyl rodinný život tak křehký jako dnes (díky rozvoďům a gender ideologii).

Evangelium naplňuje manželský svazek navíc novou krásou a pevností. Již proroci používali svatební pojmy, aby ukázali vztah Boha k jeho lidu. A Ježíš, jehož veřejné působení začalo na svatbě v Káně, je provázen vědomím, že je tím nejvíce milovaným, kterého lidstvo očekává. Čas svatby nastupuje na místo doby postu. Jan Křtitel to potvrzuje: jako přítel ženichův slyší jeho hlas a jeho radost je úplná.

Svatý Pavel říká: *Vy, muži, milujte své ženy, jako Kristus miloval církev...* (Ef 5,25) A dodává: *To je hluboké tajemství.*

A skutečně, muž a žena se po zasvěcení své lásky stávají obrazem něžnosti a věrnosti, jaká svazuje Krista s jeho milovanou církví. Ve svátosti manželství se mění voda lásky lidské ve víno lásky božské.

Manželství je jednou provždy nezrušitelné. Ježíš nikdy nezavrhně svou církev, aby přijal nějakou jinou. *Jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.* (Mt 28,20) Proto také církev nikdy nepožehná druhému manželství, i když ji za to stíhá tolik kritiky, ani nyní, když mnoho jejích dětí, a dokonce různé trapné a pohoršlivé iniciativy některých jejích pastýřů o to žádají, nikdy na tom nic nezmění.

Jistě, církev respektuje rozluku, dokonce i civilněprávní rozvod, když to vyžadují okolnosti (aby nepokračovalo soužití, které se stalo velkým bezprávím nebo ohrožením). Ale to nemůže platné spojení nikdy vymazat. Křesťanské páry jsou povolány tak jako Pán, aby podávaly svědectví o lásce, která nikdy nekončí.

VISION 2000 - 1/2012

Překlad -lš-

O dědičném hříchu

Jasná řeč dekretu tridentského koncilu

Jestliže někdo popírá, že skrze milost Pána našeho Ježíše Krista udělenou ve svátosti křtu je odpuštěna vina dědičného hříchu, anebo tvrdí, že není snato všechno, co má pravou a vlastní podstatu hříchu, ale říká, že hřích je pouze smazán nebo není přičten, ať je vyloučen z církve.

Neboť v těch, kdo se znovu zrodili z Boha, není nic nenávistného, *není žádné odsouzení* (Řím 8,1) pro ty, kdo *byli křtem pohřbeni s Kristem do jeho smrti* (Řím 6,4), protože *nežijí podle těla* (Řím 8,10) ti, kdo *svlékli starého člověka a oblékli nového, stvořeného podle Boha* (srov. Ef 4,22-24; Kol 3,9n), stali se nevinnými, neposkvrněnými, čistými, bez viny a drahými Bohu, *dědici Boha a spoludědici Kristovými* (Řím 8,17); tím způsobem jim nic nebrání ve vstupu do nebe.

Tento svatý koncil vyznává a věří, že v pokřtěných zůstává nicméně žádostivost nebo-li chtivost; ale protože byla ponechána pro boj, nemůže škodit těm, kteří s ní nesouhlasí a mužně proti ní bojují s milostí Ježíše Krista. Neboť ten, kdo *bojoval podle pravidel, obdrží korunu vítězství* (2 Tim 2,5). Svatý koncil prohlašuje, že katolická církev nikdy nezamýšlela, aby tato žádostivost, kterou Apoštol někdy nazývá „hříchem“ (srov. Řím 6,12-15; 7,7.14-20), byla nazývána hříchem, jako by opravdu v těch, kteří jsou znovuzrozeni, hříchem byla, ale že žádostivost má v hříchu původ a má k hříchu náklonnost. Kdo smýšlí jinak, ať je vyloučen.

Tridentský koncil, 5. zasedání, 17. 6. 1546

Z Dekretu o dědičném hříchu, čl. 5

Překlad -lš-

Poselství Královny míru Mirjaně

Díky nesmírné Boží lásce přicházím mezi vás a vytrvale vás zvu do náručí mého Syna. Mateřským srdcem vás prosím, děti moje, ale i napomínám, aby u vás na prvním místě byla starost o ty, kteří nepoznali mého Syna. Nedovolte, aby při pohledu na vás a na váš život oni nezatoužili poznat Ho. Proste Duchu Svatého, aby můj Syn byl otisknut ve vás. Modlete se, abyste mohli být apoštolů Božího světla v této době tmy a beznaděje. Toto je čas vašich zkoušek. S růžencem v ruce a s láskou v srdci pojdte se mnou. Já vás vedu ke Vzkříšení v mém Synu. Modlete se za ty, které můj Syn vyvolil, aby mohli vždy žít podle Něho a v Něm. Děkuji vám.

Mežugorje 2. března 2012

Lanzhou je jedno z nejvíce znečištěných měst na světě. V tomto centru provincie severozápadního Gansu bývá smog tak hustý, že není vidět hory Lanshan jen několik kilometrů jižně od města. Naopak pohled biskupa Josepha Han Zhi-haie, čtyřicátého metropolitu na Žluté řece, je jasný a ostrý, i když se nachází na obtížné a kontroverzní cestě, jakou prožívá čínská katolická církev.

Han byl vysvěcen na biskupa v roce 2003. Místní političtí funkcionáři dosud neoznámili oficiálně jeho biskupskou ordinaci. Ale jeho podmínky jako nástupce apoštolů bez vládního „certifikátu“ mu nebrání v působení a ještě méně ve vydávání svědectví o své vlastní svobodě a cestě, po které kráčí s vírou apoštolů. „Pocházím z rodiny, která zná Ježíše již čtyři sta let. Můj otec a moje matka mě dali pokřtít osm dní po mém narození. Věděli, že církev žádá, aby rodiče dali brzy pokřtít své děti.“

Narodil jste se v roce 1966. Či- na prožívala svou kulturní revoluci. Jaké máte vzpomínky na své dětství?

Bydli jsme v jedné vesnici 200 km od Lanzhou. Nebyla to obec katolická, ale i sem proniklo pronásledování. V té době ukrývali moji rodiče a moji příbuzní svou víru ve svém srdci a neprojevovali ji na veřejnosti, ani prostou návštěvou mše. Nebylo to jinak možné. Naštěstí náš dům stál stranou od ostatních. Bylo proto pro nás snazší společně se modlit. Můj dědeček nikdy neopomenul vykonávat rodinné modlitby.

Jaké významné osoby jste pak během dospívání potkal na své cestě?

Především otce Filipa, který se pak v roce 1981 stal biskupem v Lanzhou a vysvětil mě na kněze. Propustili ho v roce 1978 z vězení a z izolace, a jakmile získal svobodu, ihned začal hlásat evangelium a křtít ve-

Se srdcem v míru S čínským biskupem Josephem Han Zhi-haiem rozmlouvá Gianni Valente

Joseph Han Zhi-hai je biskupem bez souhlasu vlády v Pekingu: „Pocházím z rodiny, která zná Ježíše již čtyři sta let. Můj otec a moje matka mě dali pokřtít osm dní po mém narození. Věděli, že církev žádá, aby rodiče dali brzy pokřtít své děti.“

vesnicích a na venkově. Konal okružní cestu a navštěvoval křesťany v oblasti, sloužil mši svatou dům od domu a všechny povzbuzoval. Byl jsem tehdy mladým studentem. Při pohledu na něj se ve mně zrodila touha stát se knězem. Tehdy však zde nebyl seminář, chodili jsme a hledali příručky a teologické texty, které byly uchráněny před zničením. Studovali jsme z toho mála, co se nám podařilo najít. Pak vláda povolila stavět kostely. Rodiny se sdružovaly a stavěly své vlastní kostely a farnosti. A tak začala víra vzkvétat.

Když to srovnáte s dnešní dobou, co se změnilo v obyčejném životě katolíků?

Dnes vidím mnoho otevřenosti, je zde větší svoboda než tehdy. V našich komunitách je ještě mnoho víry, ale u mladých je vidět nepevnost spojená také s módou a materialismem, který poznamenal společnost.

Nebezpečí vlačnosti je spojeno více s konzumismem a materialismem než se vztahy s vládou.

Jak tedy pracujete s mládeží?

Pracujeme především se studenty v letech, která předcházejí univerzitě. Tvoříme studijní třídy během léta o novoročních prázdninách. Ale to nejdůležitější se týká práce s jednotlivci, více než kolektivních akcí.

Jak jste se stal knězem vy?

Bylo to v roce 1994. Přijalo nás tehdy pět kněžské svěcení z rukou biskupa Filipa. Nikdo z nás neabsolvoval seminář, který byl otevřen pod kontrolou vlády. Hlavní lekce nám přednášel laik, který znal teologii.

Několik let po smrti biskupa Filipa jste se sám stal biskupem. Bylo to však svěcení bez souhlasu úřadů.

Bylo to v lednu 2003. Již tehdy mi bylo jasné, že rozděl-

ení na „oficiální“ a „tajné“ biskupy nemá smysl. Velká část biskupů ustanovených v postupu žádaném vládou byla schválena Svatým stolcem a byli ve spojení s papežem. Proto mi připadaly jako zastaralé pokyny, jež vyzývaly vyhýbat se eucharistickým slavnostem, které by ohrožovaly vlastní spojení s papežem. Tak se také stala neúčinnými různé podezřívání.

Ve srovnání s počátkem se tedy mnoho změnilo.

Podle mne, máme-li vidět věci tak, jak jsou, je třeba rozlišovat. Převážná většina biskupů ustanovených podle vládní praxe je ve spojení s Římem, dnes více než jindy. Nikdo nechce vytvářet čínskou církev oddělenou od všeobecné církve. Vyplývá to ze současné situace, v jaké se nacházíme.

A kde ještě trvá rozdělení?

Uvnitř tajných komunit jsou sektory extrémistů, které nepřijímají žádnou shodu a druhé odsuzují. Také mezi těmi, kteří jsou registrovaní u vládních struktur, krácejí někteří po chybné cestě. Jsem si však jist, že převažující většina touží a očekává plně veřejné a viditelné společenství se všemi, kteří tvoří čínskou katolickou církev.

Jak je třeba se chovat vůči požadavkům úřadů?

Využívám toho nového prostoru, který se otevřel. Vyhýbám se konfliktům s vládou a mohu věnovat více energie a využívat příležitosti k hlásání evangelia více lidem. Proto podle mého názoru tam, kde je to možné, mají biskupové vystupovat z tzv. podmínek utajení a sledovat nikoliv konfrontaci, ale shodu s vládou.

Jaký je nejhorší důsledek rozdělení?

Nesdíli se Eucharistie a panuje vzájemné obviňování. Protože jestliže vyznáváme stejnou víru, jen účast na stejném kalichu Těla a Krve Páně může

Biskup Joseph Han Zhi-hai při křtu malého dítěte. Katolická církev v Číně má největší počet křtů dospělých a je to nejrychleji rostoucí církevní společenství na světě

vést k rozkvětu jednoty a společenství. Eucharistie je pramenem jednoty. Jestliže se tento svátostný pramen zužuje, nemůže se znovu zrodit jednota kvůli výtkám a obviňováním, která přicházejí zvenčí.

Občas si někdo myslí, že my v Číně nenasloucháme Ježíši a nenásledujeme ho. To je omyl. Je třeba vycházet ze skutečnosti, že zde v Číně již je Kristova církev. Církve jedna, svatá, apoštolská, tak jak to vyznáváme v Krédu. Naše společenství může rozkvést jen tehdy, když Ježíš i zde žije a udržuje jednotu své církve a svých svátostí a chrání v ní víru apoštolů. Součástí této víry je také společenství s Petrovým nástupcem a poslušnost vůči jeho službě, tak jak to chtěl Pán. Kdyby to zde nebylo, kdyby mezi lidem a jeho pastýří nebyla katolická víra, bylo by zbytečné diskutovat nebo dávat disciplinární pokyny v těchto věcech.

Tento pohled na čínskou církev inspiroval list Benedikta XVI. všem čínským katolíkům v roce 2007. Neodpověděl papež jasné na tyto otázky?

Papežův dopis byl velmi důležitou odpovědí na mnoho problémů, které trápí církev v Číně. Přijali jsme ho s hlubokým dojetím a mnozí neočekávali tak jasné slovo a byli tím překvapeni. Ale mezitím čas pokročil a objevily se jiné věci a jiné připomínky, který by potřebovaly dílčí řešení. Z určitého hlediska ono prohlášení ztratilo svou sílu.

Říká se, že některé úřady bránily šíření tohoto dopisu.

V některých oblastech existovaly zákazy, ale ty ve skutečnosti nefungovaly. Dopis cirkuloval tak jako tak. Spíše v některých provinciích jako Fujian a Hebei byla církevní společenství, která přijala dopis s určitou rezervou.

*V následující fázi bylo usku-
tečně mnoho jmenování biskupů
uznaných jak Vatikánem, tak*

BUDE TAKÉ POSLEDNÍ SOUD

Biskup Jenky v USA připomněl katolickým poslancům, aby se řídili při svém rozhodování svým katolickým svědomím. „Kdo mě zapře před lidmi, toho zapru před svým Otcem,“ řekl Pán. Současnou protikatolickou politiku americké vlády přirovnal k německému kulturnímu boji v 19. století a k proticírkevnímu zákonodárství ve Francii na počátku 20. století. Bílý dům by se dnes velice líbil komunistickému diktátoru Stalinovi, který by obdivoval protikatolickou svornost amerického tisku.

Kath-net

vládou. Jak pokračuje tento modus vivendi vyzkoušený především v letech 2009 a 2010?

Vláda chce pokračovat ve své politice a podržet si určitou kontrolu nad biskupy. Podle mne, když schválí jmenování biskupů, kteří mají apoštolský mandát papeže, je třeba tímto způsobem pokračovat. Jestliže kandidáti jsou vhodní a osvědčují odpovědnost, ke které jsou povoláni, je třeba se vystríhat neúčinných námitek a komplikací.

Tato fáze „tichého souhlasu“ byla přerušena, když civilní úřady nařídily tři nezákonná biskupská svěcení. Tito biskupové upadli do exkomunikace vyhlášené i Svatým stolicí. Jak se díváte na tuto situaci?

Jestliže někdo přijme svěcení a ví, že Svatý stolec je proti jeho ordinaci, je kanonický postih nevyhnutelný. Je však třeba také zvažovat okolnosti případ od případu. Je třeba brát na vědomí současnou zvláštní situaci, ve které se nacházíme, a nátlak vykonávaný na čínské biskupy.

Po těch událostech se opět vrátila podezřívání vůči všem biskupům, kteří pracují v souladu s náboženskou politikou vlády.

Je třeba říct, že zde v Číně jsme ve spojení s biskupem Říma. I my jsme katolíci biskupové a víme, co to znamená. Ale protože jsme biskupové v Číně, žijeme v zemi, kde je vláda, která má svou určitou politiku. Jestliže nedbáš na tuto politiku, důsledky nejsou tak těžké jako dříve. Ale všechno se stane obtížnějším: zkomplikuje se řádný život církve a normální pastorační činnost. Toho si musíme být vědomi vzhledem k tomu úkolu, který máme.

Jak projevujete konkrétně své spojení s Petrovým nástupcem?

Když spolupracuji s vládou, vždy opakuji otevřeně a s důrazem, že pro nás katolíky je podstatné společenství s papežem. Z toho vyplývá naše katolictví. Ale musím říct, že oni to také přijímají. Nebo obyčejně proti tomu nemají námítky. Sledují svou politiku a zajímá je politic-

ký aspekt. Věci, které jsou pro nás klíčové, jako věrnost papeži jakožto strážci tradice, je příliš nezajímají.

Zůstává skutečností, že jste v podmínkách „neoficiálního“ biskupa bez státního uznání. Připravuje se u vás nějaká změna?

V Lanzhou není jiného biskupa „schváleného“ vládou. Od určité doby mi naznačují, že mě uznají jako diecézního biskupa, ale není známo, kdy k tomu dojde.

Až k tomu dojde, neobáváte se, že dojde v církevním společenství k rozdělení?

V tom ohledu jsme všichni zajedno. Všichni sdílejí stejný názor. Všichni uznávají, že vládní souhlas není překážkou společenství s papežem a všeobecnou církví.

Pak budete muset udržovat kontakty s Vlasteneckou asociací, organismem kontroly inspirované režimem. Jak to budete realizovat?

Zatím je hlavou laik. V budoucnosti se může stát, že tuto roli převezme některý diecézní kněz způsobem přátelským.

Co byste řekl papeži, abyste mu vysvětlil čínskou situaci?

Současně je zmatená. Ale tak to nemůže do budoucna pokračovat. Především chceme být ve společenství s papežem, chceme s ním být jedno srdce. A pak je třeba vyjasnit, co bylo zmyšlené a co je třeba napravit v nenormální situaci, v jaké se nacházíme. Ale kvůli tomu není třeba ztrácet kontakty. Je třeba zachovat otevřené kanály a pokračovat v rozhovorech. Existují totiž situace, které je možno řešit jen jednáním.

Potřebovali byste se setkat s papežem, až svolá do Říma biskupy k synodu?

Byl bych šťasten. Ale nemyslím, že se mi to podaří...

30Giorni 12/2011

Překlad -lš-

Mše svatá v jedné katolické farnosti v Číně. Vroucnost, pokora a velká vděčnost za dar víry je nepřehlédnutelná

Svatý Alois Scrosoppi (2)

Mezi libanonskými cedry

Mladý Alois vyrůstal mezi libanonskými cedry. Dům na Via Aquileia (nyní Vittorio Veneto) dělilo od kostela svaté Magdalény jen 50 metrů. Zde nadále vykonávali duchovní službu utlačovaní otcové svatého Filipa.

Poznal v nich kněze vynikajících ctností. První mezi nimi byl ctihodný představený P. Maxim z Brazzacco, kterého ctilo celé město jako starého patriarchu, a P. Kajetán Salomoni, duše planoucí láskou, který založil dům pro opuštěné, jehož pravou rukou se stane po svém uzdravení P. Karel.

V semináři, kam nastoupil ke studiu, našel další duše zcela oddané Bohu. A právě v obtížných letech dospívání a prvního mládí se chytil, to je to pravé slovo, jiných vynikajících církevních osobností, v jejichž rukou ležely osudy diecéze. Stačí připomenout velikého Mons. Matouše Capellariho, přítele budoucího papeže Řehoře XVI., který obezřetně a s apoštolskou rozhodností sledoval zamýšlené josefínské reformy rakouské vlády. K nim přistupuje neméně vynikající svými ctnostmi a kněžskou velikostí Mons. Mariano Dar, který bratrskou láskou miloval P. Karla i P. Aloise.

Mezi souvěkovci není možno opomenout tři perly friulského kléru, neoddělitelné přátele P. Aloise, Dona Petra Benedettiho, velmi kultivovaného a zbožného zakladatele útulku pro děti, Mons. Dominika Somadu, generálního vikáře a svatého zpovědníka, a Dona Fantoniho, „animae dimidium meae“ (polovina mé duše – P. Aloise), moudrého a laskavého spolupracovníka až do konce života.

Uprostřed tak svaté společnosti vyniká postava P. Aloise dvěma zvláštními fenomény. Bylo to období jeho života po roce

1856, kdy před zraky celého města platil za střed, duši této svaté hrstky u kostela svaté Magdalény, kterou vedl jako skálu katolického smýšlení a nejživějšího duchovního života.

A v životě i ve smrti, i když ve vzdělanosti nebo jiných darech nedosahoval svých spolubratrů, všechny převyšoval jako maják světlem své svatosti.

Stalo se u něho navíc to, co o sobě řekla Panna Maria: Bůh shlédl na jeho pokoru a vykonal s ním velké věci.

Stát se kapucínem?

P. Karel začal spolupracovat s P. Kajetánem Salomonim v Domě pro opuštěné a v roce 1822 převzal osobně jeho vedení. Alois spolupracoval s bratrem Karlem na tomto díle až do roku 1826, kdy byl ještě jáhnem, a dával tam lekce katechismu i přednášky z jiných oborů, zvláště astronomie.

Když byl 31. března 1827 vysvěcen na kněze, věnoval se P. Alois zcela Domu pro opuště-

těné a stal se tak „frátre, který hledá“.

Právě v té době kolem roku 1830 (to byl významný okamžik jeho života) otevřeli totiž v Udine svůj nový konvikt kapucíni.

Klášteř se nacházel čtyři kroky od Domu opuštěných. Částečně sousedství a částečně františkánský sklon zděděný od dědečků a rodičů pohnul P. Aloise k touze stát se kapucínem. Že byl v hloubi duše františkánem, o tom nebylo pochyb.

Ale jak vysvětlit tuto aspiraci?

Duším, které se velkodušně odevzdají Bohu, se někdy stává, že cítí nespokojenost, jako by se darovaly nedostatečně. „Stal jsem se knězem,“ jako by si Don Alois řekl, „abych se stal svatým a posvěcoval druhé. Ale po třech letech, kým jsem se stal a co jsem vykonal? Nebylo by lépe, abych se uchýlil do kláštera a žil v dokonalé usebranosti a v modlitbě?“

Nesmíme zapomenout, že Alois byl člověk, který nic nedělal polovičatě a neustupoval kompromisům. Velkou část dne prožíval mezi nejchudšími dívkami, ale pak se vracel domů, kde

žil pohodlným životem, jakého si užívají zajištěné měšťanské rodiny. To mu poněkud neladilo, jistě ne z jeho viny. Jakmile Don Karel zemře, pospíší si, rozejde se s domem a vydá se na cestu úplné chudoby.

Ale dvě okolnosti jako by se staly hlasem z nebe. Právě v tu dobu nastala v Domě opuštěných velká krize. Zástupce ředitele odešel a Karel zůstal v tomto díle sám.

Krátce nato v roce 1831 vypukla cholera. Vzrostla potřeba další péče, sirotků přibývalo. „Žádali chleba a nikdo jim ho nedával.“

Své vytoužené asketické aspirace obětoval tedy P. Alois nářku chudých a vystoupil na vrchol Kalvárie lásky. Uskuteční je později, až obnoví kongregaci filipínů, aniž by opustil dobročinná díla. Svátý František správně řekl: Pokoj a dobro!

Když učinil rozhodnutí a pak překonal, tak říkajíc, vnitřní krizi, oddal se Don Alois službám lásky s tělem i duší. Tak to odpovídalo jeho vlohám. A tak to odpovídalo jeho milostem. Chtěl Bůh, aby se věnoval Domu opuštěných? Bude se mu věnovat bez mezí.

Uprostřed těch nejchudších

P. Karel, který ho předčil inteligencí i zkušenostmi, vedl toto dílo již více než deset let. Ale dílo upadalo. Nemělo ani své vlastní sídlo.

Na těch několik přijatých dívek čekaly dvě placené učitelky. Dům a učitelky vydržovaly ze své vlastní dobročinnosti některé zbožné aristokratické dámy.

Ale víme dobře, jak takové věci končí. První nadšení usne a dílo upadá. Bylo to něco jako nové světýlko, když Don Alois, šestadvacetiletý kněz, se zřekl kláštera a nastoupil do tohoto domu. Tehdy konečně se Don Karel rozhodl koupit dům a přilehlý pozemek. Dal zpracovat plán a pak ještě jeden smělejší, až se dospělo k dnešnímu ob-

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

Evangelium – Jan 3,14-21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozrozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

jektu, jehož velikost byla na tehdejší dobu impozantní; s tím je spojeno doplnění dobrovolného personálu k vytvoření nové instituce.

Co nového se vlastně stalo? Vlastně vůbec nic, kromě toho, že po boku zkušeného kněze stanul další o osmnáct let mladší, který se však stal motorem nových odvážných iniciativ.

P. Alois se věnoval Domu opuštěných, protože dům zde již byl a bylo třeba ho zachránit a posílit. Ale protože k tomu zvolil cestu lásky, zůstal zapálen i pro jiná díla lásky.

Nadále nevyklučoval žádné charitativní dílo, až do založení vlastní kongregace, takže Řím ho nakonec delimitoval jen k této činnosti. Jeho charitativní duch objímal vše. Stačilo, aby se jednalo o nějaké dílo pro chudé a dílo samo o sobě chudé, i ta díla, která druzí odmítali.

Chudé byly sestry, chudí byli svěřenci, chudí byli ti, kteří pomáhali chudým. To byl jeho ideál a jeho program.

Jeho smysl pro realitu mu dával nahlédnout, že cesta charitativní činnosti je trnitá a hořká; ostatně sám to zakusil, když při hledání podpory ve městě a po Friuli nebyl ušetřen poznámkem, a dokonce ani urážek, někdy na něho poštvávali psy. Nic romantického, ani v duchovním smyslu. Později si osvojil motto svatého Pavla od Kříže: „Mlčet, pracovat, trpět.“ Uváděl je do praxe od počátku ve službách charity.

Co bylo pro něho hlavním motivem a posilou? Ježíš, bezmezná láska k Ježíši! Vzal doslovně jeho výroky: Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst... byl jsem nahý, a oděli jste mě... Viděl v chudých reálně Ježíše, viděl ho v sirotcích. A tento pohled mu byl odplatou při odmítnuté nebo nelibě komentované almužně, při každém schodu nahoru a dolů jen proto, aby vyslechl výsměch.

(Pokračování)
Překlad -lš-

POSVÁTNÁ POSTNÍ CESTA - dokončení ze str. 2

dary a vrací se k hříchu. Prorok Eliáš potřebuje čtyřicet dní, aby dorazil na Choreb, kde se setkává s Bohem (srov. 1 Král 19,8). Čtyřicet dnů konají obyvatelé Ninive pokání, aby se jim dostalo od Boha odpuštění (Gn 3,4). Čtyřicet roků také krájuje Saul (srov. Sk 13,21), David (srov. 2 Sam 5,4-5) a Šalomoun (srov. 1 Král 11,41), první tři izraelští králové. Také žalmy rozjímají o biblickém významu 40 let, jako např. žalm 95, z něhož jsme slyšeli úryvek: *Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při sváru v Meribě, jako v den pokušení na poušti v Masse, kde mě vaši otcové pokoušeli, kde mě chtěli zkoušet, i když viděli mé činy. Po čtyřicet let mi bylo na obtíž to pokolení. Řekl jsem si: Je to lid bloudící srdcem, k mým cestám se nezná.* (v. 7c-10)

V Novém zákoně se Ježíš před zahájením veřejného života uchýlí na čtyřicet dní na poušť bez jídla a bez pití (srov. Mt 4,2): živí se Božím slovem, které používá jako zbraň, aby zvítězil nad ďáblem. Ježíšova pokušení připomínají ona pokušení, kterým byl vystaven židovský lid na poušti, ale která nedokázal překonat. Čtyřicet dní trvala doba, kdy zmrtvýchvstalý Ježíš poučuje své, dříve než vystoupí na nebe a sešle Ducha Svatého. (srov. Sk 1,3)

Tímto opakovaným číslem čtyřicet je popsán duchovní kontext jako aktuální a platný a církev právě skrze dny postního období chce trvale uchovat jeho hodnotu a učinit ho i pro nás nyní účinným. Křesťanská postní liturgie má za cíl podpořit cestu duchovní obnovy ve světle dlouhé biblické zkušenosti a především tím, že nás učí následovat Ježíše, který se během čtyřiceti dnů strávených na poušti naučil vítězit nad pokušením Božím slovem. Čtyřicet roků izraelského putování

pouští představuje rozporuplné chování a situace. Na jedné straně je to období první Boží lásky, lásky s Bohem a mezi Bohem a jeho lidem, když promlouval k jeho srdci a ukazoval mu stále cestu, kterou má projít. Bůh se tak říkajíc zabydlel uprostřed Izraele, předcházel ho v mraku a ohnivém sloupu, zajišťoval mu každodenně pokrm, když sesílal manu a dal vyrazit vodě ze skály. Proto v letech, která strávil Izrael na poušti, je možno spatřovat dobu zvláštního Božího vyvolení, kdy jeho lid k němu přilnul: je to doba první lásky. Na druhé straně ukazuje Bible také jiný obraz izraelského putování pouští: je to také doba pokušení a velkých nebezpečí, kdy Izrael reptá proti svému Bohu a chtěl by se vrátit k pohanství, zhotoví si vlastní modly, protože potřeboval uctívat boha bližšího a hmatatelného. Je to také doba vzpoury proti Bohu velkému a neviditelnému.

Tuto rozporuplnost, dobu zvláštní Boží blízkosti, dobu první lásky a dobu pokušení, pokušení návratu k pohanství, nacházíme překvapujícím způsobem v Ježíšově pozemské cestě, přirozeně bez jakéhokoliv kompromisu s hříchem. Po křtu a pokání v Jordánu, kdy na sebe přijme poslání Božího služebníka, který se zřekne sám sebe a žije pro druhé a staví sebe mezi hříšníky, aby vzal na sebe hřích světa, Ježíš se uchýlí na poušť, aby zde byl čtyřicet dní v hlubokém spojení s Otcem, opakuje se dějiny Izraele, všechny ony rytmy čtyřiceti dnů nebo roků, které jsem vyjmenoval. Tato dynamika je konstantní v pozemském životě Ježíše, který stále vyhledává okamžiky samoty, aby prosil svého Otce a zůstal s ním v intimním spojení, ve výlučném spojení s ním, a pak se vrátil mezi lid. Ale v této době „pouště“ a zvláštního setkání s Otcem se Ježíš ocitá v nebez-

pečí a je vystaven pokušením a svodům Zlého, který mu navrhuje jinou mesiánskou cestu, vzdálenou od Božího plánu, protože vede mocí, úspěchem, panováním a nikoliv skrze bezvýhradný dar Kříže. Toto je alternativa: mesianismus moci a úspěchu, nebo mesianismus lásky, sebedarování.

Tato situace a rozpor poznamenávají také podmínky církve na její cestě „pouští“ světa a dějin. Na této „poušti“ máme my věřící jistě příležitost zakoušet hluboce Boha, který posiluje ducha, upevňuje víru, živí naději, oživuje lásku; je to zkušenost, skrze kterou se stáváme účastníky Kristova vítězství nad hříchem a nad smrtí skrze Oběť lásky na kříži. Ale „poušť“ má také negativní aspekt skutečnosti, která nás obklopuje: vyprahlosti, chudoby na slova života a hodnot, sekularismu a materialistické kultury, které uzavírají osobu do horizontu světského života a přetrhávají jakýkoliv vztah k transcenci. A to je také prostředí, ve kterém se nebe nad námi pokrývá mraky egoismu, nepochopení a klamu.

Nicméně i pro dnešní církev se doba na poušti může změnit v dobu milosti, protože máme jistotu, že i z nejtvrdší skály může Bůh dát vytrysknout živé vodě, která napojí a oživí.

Draží bratři a sestry, v těchto čtyřiceti dnech, které nás doveďte k velikonočnímu Vzkříšení, můžeme najít novou odvahu, abychom s trpělivostí a s vírou přijímali každou situaci obtíží, soužení a zkoušky s vědomím, že Pán dá z temnot vzejít novému dni. A budeme-li Ježíšovi věrní v následování po cestě kříže, jasný Boží svět, svět světla, pravdy a radosti nám bude znovu darován, bude to nové jitro, které stvoří sám Bůh. Přejí požehnanou cestu postní dobou vám všem!

Bollettino Vaticano
22. února 2012

Překlad -lš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (33)

BUĎTE VYTRVALÍ

3. prosince 1975

Žádám o požehnání pro kněze, kteří se spojili do zbožného sdružení a začínají zítra adorace prvního pátku v měsíci, jak jsi žádal.

Synové, moje radost a moje rozkoš je být s vámi.

Miloval jsem vás od věčnosti, jste předmětem mé lásky. Proto jsem chtěl, abyste byli zde, nyní i v budoucnosti. Mnozí na Mne zapomněli, mnozí Mě urážejí, napadají, zrazují, probodávají.

Moje láska nenachází odpovídající odpověď, která by byla pro Mne přiměřená, a Já, Bůh, hledám ji u vás, a vy jste odpověděli na moje pozvání.

Když i vy Mne budete milovat, jako Já vás miluji, vytvoří se mezi Mnou a vámi nové vztahy přátelství. Moje přátelství, které vám nabízím Já, Bůh, váš Stvořitel a váš Pán, vaše Všechno, Alfa a Omega, je to nejcenější a nejkrásnější, co vám mohu dát.

Budete přicházet všichni společně aspoň jednou za měsíc, abyste byli se Mnou, tak jako jsou spolu přátelé, přijmete se modlit a přinášet dosti učinění za ty, kteří mé přátelství odmítají.

Buďte vytrvalí; strážte se nástrah Nepřítele, který bude dělat všechno, aby vám bránil ve vašich dobrých předsevzetích.

Přicházejte s otevřeným srdcem a Já je naplním svými milostmi a svými dary.

Synu, bude to krásné, setkat se zde s vašim Ježíšem.

DEJ MI SÍLU PROTI TVÝM NEPŘÁTELŮM

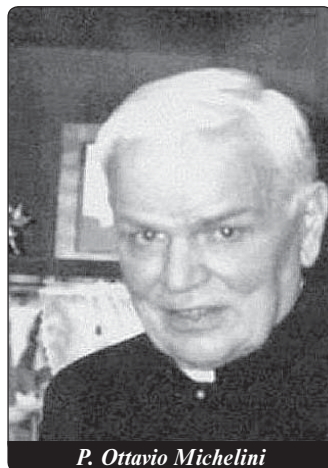
6. prosince 1975

„Da mihi virtutem contra hostes tuos.“ Synu, to jsou slova, která by měl mít každý můj věřící, každý můj kněz nejen na rtech, ale měl by je pronášet v srdci a v mysli s pokorou v duchu prosté víry.

Ne nadarmo jsou tato slova určena pro mé křesťany a zvláště pro mé kněze. Kromě toho, že je to modlitba, je to také velmi důležité varování, je to vymezení zvláštního poslání křesťana jako Kristova bojovníka v neúnavném boji proti temným silám pekla, nepříteli Boha a spásy duší.

Přátelé Satana

Mluvil jsem dříve o mnoha protikladech v mé Církvi. Zde je jeden z těch křiklavých: modlite se, žádáte sílu proti Nepří-

P. Ottavio Michelinimu

teli, ale vůbec v něho nevěříte, nebo jen velmi málo, a pak odmítáte proti němu bojovat přiměřeným způsobem.

Je to, jako by vojáci a důstojníci žádali o zbraně a pak je od-

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“.

Ale od tohoto boje jsme odváděni druhou velkou lží našeho Nepřítele. Vystoupil s falešným evangeliem, ze kterého vypreparoval všechno obtížné, nepříjemné, namáhavé, náročné, všechno to opravdu účinné, jako by normou „radostné zvěsti“ mělo být nyní naše pohodlí a sebeuspokojení, naše ničím nerušené potěšení. Najal si k tomu ve vhodnou dobu sobě povolné služebníky a díky jejich horlivosti se ta lež tak rozšířila a ujala, že dnes už málokoho napadne, že by to mohla být lež. Proč si lidé tolik zamilovali více tmu než světlo? Aby nevyšel najevo tento velký podvod a všeobecný ústup od pravého evangelia Ježíše Krista. Na světle by se jasně ukázalo, že ta široká a pohodlná cesta nepravé spokojenosti, smíru a bratření se velkým obloukem vyhýbá Kalvárii, a proto nemůže představovat následování ukřižovaného Božího Služebníka, ale směřuje do pasti knížete tohoto světa. Zavládla Apoštolem předpovězená doba, kdy lidé už ne-

snou zdravé učení a vybírají si učitele podle svých choutek a odvracejí se od pravdy k bájm. Místo vedení Ducha Svätého si nastolili svůj rozum a svou libovůli, jak se to líbí tělu a světu.

Tentýž Apoštol nás však napomíná: „Nespřahujte se už s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí, jaké je společenství světla s tmou, Krista se Satanem? Proto vyjděte z jejich společnosti, oddělte se. Jen pak vás přijmu za své a budu vašim otcem a vy budete mými syny a dcerami.“ (srov. 2 Kor 6,14-18) A svatý Petr to potvrzuje: „Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sebelásky, která vede boj proti duši.“ (1 Petr 2,11) Slova apoštolů je třeba vzít velmi vážně. Není autority, která by mohla zrušit jedinou čárku z evangelia, tím méně je k tomu oprávněn kdokoliv z lidí. Modleme se vroucně k Matce Spasitele, aby naše odřeknutí se ďábla o Veliké noci bylo opravdu upřímné a definitivní. -lš-

mítali používat. Není to, můj synu, nevysvětlitelný a neomluvitelný protiklad? Ale ten nabývá hrozivějšího aspektu, protože se proti nebezpečnému nepříteli nejen nebojuje, ale dokonce s ním někteří příliš často spolupracují, podněcují ho v jeho ničivé činnosti v duších. Kolik je heretických kněží, pyšných a odbojných, kolik je nevěrných křesťanů, kteří se rouhají, přáteli se více se Satanem než s Bohem!

Přišel jsem na svět, abych vzal z rukou Satana a jeho legii zpět to, co Mi vyrval svým podvodem a lží. Bojoval jsem a vyhrál svou bitvu pokořením Vtělení, vytrvalou modlitbou a nekonečným utrpením mé oběti, bezpečnými zbraněmi neklamného vítězství nad nepříteli Boha a duší.

Neřekl jsem jasně: „Kdo chce za Mnou přijít, vezmi svůj kříž a následuj Mne“? Jinými slovy, neřekl jsem jasně: Kdo chce být mým následovníkem, ať dělá to, co jsem Já udělal jako první?

Přenechávám ti, synu, abys posoudil, zda křesťané, kněží a pastýři dělají to, co jsem učinil Já. Nikoliv, můj synu, je jich málo, velmi málo, kteří jdou za Mnou až na Kalvárii a nesou svou trnovou korunu.

Pozoruj velký kontrast mezi mým a jejich životem, mezi mou a jejich cestou, mezi mým a jejich dílem. Jdou zřetelně opačným směrem.

Je to skutečně tragická a dramatická situace, která nemůže vyústit nikam jinam než do očistění. Zaslíbenost mých křesťanů je neuvěřitelná stejně jako tvrdost jejich srdcí a nepřipustnost jejich chování; způsob života některých mých kněží je provokující. Nebojí se Boha, nebojí se jeho spravedlnosti. Zahynou a budou rozptýleni jako prach ve větru. Nikoliv Já je zničím, ale jejich zatvrzelost.

„Da mihi virtutem contra hostes tuos“ mají na rtech, zatímco každodenní skutečnost jejich života podporuje de facto plány na záhubu duší. ►

► Moji kněží se vyhýbají pečlivě využívat exorcismus, moc, která jim byla svěřena ještě před samotným svěcením, protože buďto nevěří, nebo tuší neúčinnost vzhledem ke kontrastu mezi jejich životem a životem věrného kněze, pro kterého je exorcismus vynikající zbraní na zadržení, omezení, neutralizování strašné drzosti Nepřítele.

Tma nad světem

Ó ano! Zvrácená a nevěřící generace, která každý problém redukuje na problém materiálního blahobytu a de facto neuznává duchovní hodnoty lidského života, ponizuje a přímo ničí lidskou důstojnost.

Můj synu, hluboká temnota zavládla nad světem; lidé otupěli, moji služebníci jsou lidem pro smích a vábníčkou sil zla.

To, co nejvíce zarmucuje moje milosrdné Srdce a Neposkvrněné Srdce mé a vaší Matky, je skutečnost, že láska je odmítána, světlo se zhaší, Bohu se odporuje a dělá se vše, aby se zabránilo plánu spásy.

Je to jen lež na rtech – „Da mihi virtutem contra hostes tuos“. Ano, je to lež, která ukazuje propast, do jaké jste upadli, když jste nedbali na moje varování (a kolik jich bylo!), abyste uchránili lidstvo před strašnou záhubou. Ale moji Nepřátelé nezvítězí!

Moje Milosrdenství, nikdy neoddělitelné od mé Spravedlnosti, nakonec zvítězí. Bude triumfovat moje a vaše Matka, zažene temnoty, které pokryly svět, aby vrátila lidstvu dobro a spravedlnost.

Moje Církev bude krásná a očistěná, znovuzrozená k novému životu. Zaujme na světě místo, které jí patří, a národy ji uznají jako Učitelku a Vůdkyni celé velké rodiny.

Žehnám ti, synu, a žádám o tvé utrpení a lásku.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Již více než třicet týdnů se vracíme k poselstvím našeho Pána, která nám tlumočí Mons. Ottavio Michelini. Kdo to vlastně je? Narodil se 14. srpna 1906 v San Giacomo Roncole di Mirandola v provincii Modena. Vstoupil záhy do semináře, ačkoliv měl problémy se zdravím, a 12. března 1932, tedy právě před 80 lety, přijal kněžské svěcení. Od počátku svého kněžského působení vynikal zbožností, pastorační horlivostí a věrností učitelskému úřadu církve. Na svém prvním působišti faráře v Rolo organizoval farní eucharistický kongres, který byl přípravou na 3. eucharistický kongres diecéze Capri na podzim roku 1936. Tento eucharistický kongres měl velký ohlas i v zahraničním tisku a v L'Osservatore Romano. Četní pozvaní biskupové tak vysoce oceňovali jeho apoštolskou horlivost, že získal titul monsignora. Působil 14 let jako farář v Roveretu a pak 18 roků v Concordii sul Secchia. Dne 15. května 1967 byl poctěn titulem tajný komoří Jeho Svatosti Pavla VI. Byl jmenován kanovníkem a arcijáhmem diecéze Capri. Závěr svého života strávil v horlivé charitativní práci a v duchovní péči o tělesně postižené.

Spolu s Donem Gobbim zakládal v roce 1973 Mariánské kněžské hnutí. Formou vnitřních sdělení přijímal v letech 1975 až 1979 poselství Pána Ježíše a Panny Marie. Tato poselství se týkají těžké duchovní krize a mravního úpadku, k němuž směřuje dnešní svět, upozorňují na rostoucí neposlušnost uvnitř církve a chybné pastorační praktiky, které mají za následek hlubokou krizi víry. Poselství hovoří také o budoucím novém nevidaném rozkvětu a příchodu Páně. Don Michelini odešel k Pánu 15. října 1979 v Quistellu u Mantovy a odpočívá na hřbitově v Mirandole.

Jeho poselství byla publikována ve dvou svazcích s názvem *Sdělení Ježíše jednomu knězi*, které byly záhy přeloženy do světových jazyků. Španělský překlad vyšel i v Mexiku, kde biskupové

konstatovali jeho úplnou shodu s poselstvími, která tam obdržela o 50 let dříve nám známá velká mystička, služebnice Boží Conchita Cabrera de Armida (čtenáři se s nimi seznámili na stránkách Světla a na jejich četné žádosti jsme je vydali také knižně pod titulem *Pán Ježíš o svých kněžích*).

Na slovíčko

Shoda textu Mons. Micheliniho s mystickými zážitky Conchity Armidy, kterou ani neznal, je velmi pozoruhodná. (Italský překlad nazvaný *Sacerdoti di Cristo* vyšel až v roce 2008.)

Ačkoliv *Sdělení* vznikala takřka před čtyřiceti lety, vystihují s neobyčejnou výmluvností a přesností dnešní situaci církve. Představují současně pozoruhodné kompendium základních pravd víry, jejichž aktuálnost vystupuje s překvapující výstižností právě proto, že tvoří nápadný protiklad neutěšené situace vyvolané tím, že nejsou náležitě respektovány. V některých případech mají poselství přímo prorocký charakter, protože se týkají situací, které v době vzniku ještě nebyly známy.

Četba těchto poselství se může pochopitelně setkat s různou odezvou. Největší počet ohlasů takřka spontánně potvrzuje, že tyto texty vyslovují odvážně a přesně to, co mnoho křesťanů bolestně pociťuje a vnímá jako vážné nebezpečí pro budoucnost církve i lidstva. Někdo si může položit otázku, zda nejsou vysloveny soudy až neúměrně přísné. Jejich nesmlouvavost však vyplývá z povahy autora, ale z charakteru samotné skutečnosti, kterou nám odhaluje.

Samu podstatu věci si někdy uvědomíme teprve tehdy, když je s odvahou pojmenována pravým jménem. Platí to především o našich skutcích a jejich následcích, které nám naše sebeláska shovívavě zakrývá. Jestliže např. místo „přerušení těhotenství“ začneme mluvit o vraždě, není to projev naší necitelnosti, ale jas-

ný poukaz na necitelnost toho, kdo se takového činu dopouští. Nesmlouvavý soud nad zanedbáváním kněžských povinností vychází ve skutečnosti z hlubokého soucitu s velikým počtem duší, které jsou vážně ohroženy a nesmírně trpí, jestliže odpovědné osoby neplní své poslání.

Kdykoliv Pán Ježíš vyslovuje svou kritiku a hluboké zklamání nad stavem a jednáním svých kněží a biskupů, připomíná jim nejdříve svou lásku a nesmírné nezasloužené dary, které jim udělil a uděluje. Jeho poselství tak mají na mnoha místech tón a charakter velkopátečních „Výčitek“: „Lide můj, co jsem ti učinil anebo čím jsem tě zarmoutil, odpověz mi...“

Slyšel jsem také námitku: Takto by Pán Ježíš ke svým kněžím nikdy nemluvil. Netroufám si vůbec posoudit, jak by Pán Ježíš mohl mluvit. Každé jeho slovo je vlastně překvapením. Nikdy by mě např. nenapadlo, že jako dvanáctiletý pokárá na veřejnosti před kněžími a zákoníky své rodiče: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že musím být v tom, co je mého Otce?“ Stejně tak byla pro mě překvapením jeho slova: „Kdo je moje matka a kdo jsou moji bratři?...“ Ještě tvrdší byla Kristova slova Petrovi: „Jdi mi z očí, satane!...“ A to nemluví o odpovědi, jakou dal prosící kananejské ženě: „Nesluší se brát chléb dětem a házet ho psům.“ A právě tato žena nás pak svou reakcí vlastně všechny předem zahanbila.

Námítky proti knize Mons. Micheliniho by byly oprávněné v případě, kdyby obsahovala věroučné omyly nebo nesprávné závěry. S ničím takovým se zde nesetkáváme. Kniha nás vede k nejen vážnému zamyšlení nad současným kritickým stavem víry a jeho kořeny, ale především nás nabádá k upřímnému zpytování svědomí. To ji přímo doporučuje jako podklad pro kněžské exercicie. Modleme se, aby všechno to dobré semeno padalo do dobré a úrodné půdy.

-lš-

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVÉNA K PANNĚ MARIÍ

Vojtěch Kodet

Novénu k Panně Marii se můžeme modlit před mariánskými svátky, ale také před životními rozhodnutími nebo jako přímluvnou modlitbu v situaci něčí nouze. Základ novény tvoří texty Pisma svatého, určené k rozjímání spojenému s modlitbou. Závěrečné prosby každého dne novény se převážně inspiroují prosbami z liturgie hodin.

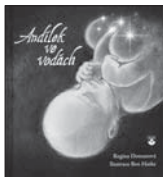
Karmelitánské nakladatelství • Brož., A6, 72 stran, 49 Kč

ANDĚLEK VE VODÁCH

Regina Domanová • Ilustrace Ben Hatke • Z angličtiny přeložil Pavel Mareš

Půvabné zpracování toho, jak může maminka, která čeká dalšího potomka, říci jeho malému sourozenci, co se děje v jejím bříšku. Děťátko zkoumá vodu kolem sebe a mluví s andělem, který je s ním. Vyprávění děťátka a jeho rozmluvě s andělem porozumí už tříleté dítě.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 156x165 mm, křídový papír, 48 stran, 139 Kč*

SLYŠTE SLOVO A ZPÍVEJTE PÍSEŇ

Petr Piňha • Ilustrace Klára Folvarská-Roseová • Redakce Ing. Kateřina Vysloužilová

Kniha je určena především pro děti a mládež. Potěšit však může i dospělé čtenáře. Autor čtivým jazykem podává životní příběh svatých Cyrila a Metoděje. Uvádí všechna základní historická fakta, aniž by se porušil plynulý tok vyprávění. Čtenář se součas-

ně baví i vzdělává. Na příběh obou věrozvěstů navazuje několik historických obrazů z nejdůležitějších období existence Velehradu a vývoje cyrilometodějské úcty, z nichž vyplývá potřeba ochrany a šíření dědictví otců. K textu knihy je pro děti připojen slovníček s vysvětlením málo známých slov a termínů.

Poustevník ve spolupráci s Maticí velehradskou v nakladatelství STUDIO GABRETA spol. s r.o. • Váz., A5, 208 stran, 240 Kč

SVATÍ CYRIL A METODĚJ MEZI NÁMI

Tomáš Špidlík - Pavel Ambros

Sborník o životě a poslání sv. Cyrila a Metoděje zpřístupňuje zásadní studie kardinála Špidlíka. Úvodní text Pavla Ambrose a nejnověji zpracovaná cyrilometodějská bibliografie z let 1990–2011 seznamují se současnou diskusí nad otázkou dědictví otců.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 142x205 mm, 252 stran, 200 Kč

ŘEHOŘ PALAMA (1296–1359): MILOST A ZKUŠENOST

Yannis Spiteris • Z italštiny přeložil Robert Svatoň

Dílo byzantského myslitele Řehoře Palamy, mnicha z hory Athos, arcibiskupa soluňského, představuje mystickou syntézu křesťanského Východu. Nutí nejen k zamyšlení nad společnými znaky východní a západní mentality, ale nadto předkládá k úvaže to nejpodstatnější – má-li být spiritualita věrohodná, musí odpovídat hluboké modlitbě. Klíčovým tématem Palamova myšlení je proces přetvoření člověka a světa slávou Boží (energií), což vysvětluje v hesychastické metodě vidění Boha v srdci. Pro jeho učení se později vžil název „palamismus“.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Váz., 135x210 mm, 272 stran, 285 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.